

Vi är på plats

"Minnet är av förklarliga själ "luddigt", men jag som aldrig skrivit dagbok i hela mitt liv gjorde det under den dryga veckan vi stannade på sjukhuset. Det är den som får berätta vad som hände med oss dygnet mellan den andra och efte oktober 2007. Operationen var alltså satt till den fjärde oktober, men redan två dagar innan var vi på plats på Sahlgrenska för att "skrivas in" och vi fick bland annat träffa de båda kirurger som skulle utföra donationen. Utförligt och noggrannt berättade de hur proceduren gick till och syrran fick till och med ett stort svar kryss av svart tuch ritat på kroppen där njuren skulle opereras in. Vi tilldelades ett eget litet rum och därefter lämnades vi mer eller mindre ifred den dagen.

Ur dagboken...

071002

"Det är kväll och jag ligger i den sal som ska bli min och syrrans under vår vistelse här. Från sängen närmast fönstret ser jag himlen färgas blodröd i solnedgången. Har aldrig sett en himmel med så många varma röda toner och nyanser förut. Det känns som ett gott tecken och dess värme fyller själen. Jag känner sådan förtröstan och hopp och ödmjuk tacksamhet inför det stora mirakel vi ska genomgå. Fast äventyret började ju egentligen för länge länge sedan. Och nu trettio år senare är vi alltså här - vid status quo. Otaliga timmar av kvavfull väntan inför varje provsvar är över, 1 ½ år av ständig känslomässig berg-och-dalbana har lyckligvis lett fram till dagen D. Som i Donation.

Tidigare idag, när vi först kom blev vi så varmt välkomnade utav personalen och man kan redan se att de är änglar allihop. Änglar utan vingar - eller kanske de var på tvätt... Det togs en hel del avslutande prover på oss båda två. EKG bland annat och syrran fick dialys. Det ska hon få i morgon också för att vara i så gott skick som möjligt inför operationen. Det kallar jag omtänksamhet på hög nivå (vi befinner oss på 13:e våningen).

Syrran har varit så underbar under hela den här tiden, vi har i stort sett nästan haft daglig kontakt med varandra och jag tror verkligen att det finns hopp för oss att hitta en gemensam väg till vänskap mellan oss. Vi har haft en mysig kväll där vi har pratat om allt mellan himmel och jord utom om den förestående donationen. Det finns en tyst överenskommelse oss emellan att inte nämna den. Vi har väntat så länge på den här dagen, både med förväntan och oro och båda har vi nog hoppats att den aldrig skulle komma. Att hennes njurar skulle klara sig livet ut. Resan hit har, minst sagt varit turbulent för oss båda. Prat och väntan är över. Det är dags för action.

Under alla år vi bodde "hemma" delade vi alltid rum och lite utav den känslan har vi upplevt ikväll. Vi har

"snattrat" och fnittrat åt roliga minnen och talat mycket om mamma och gråtit en skvätt över saknaden över denna fantastiska kvinna. Och jag känner så intenssivt att hon finns med och stödjer oss just nu. Vet att hon älskar oss lika mycket nu som hon gjorde när hon levde.

Syrran har sovit en lång stund nu och hennes regelbundna snusande är det enda som hörs i rummet. Himlen har mörknat och det är dags även för mig att sova. Försöker hålla en positiv attityd till det som ska ske, men kan inte hjälpa att jag är rädd. Jag känner mig väldigt ensam i kväll."

:) Evelyn

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Evelyn Falk Möller med Poeter.se id #55106 innehar upphovsrätten